pestIDEÁK

I. ÉVFOLYAM 2. SZÁM (2024. június)

Deák Téri Evangélikus Gimnázium

„Bízzatok, mert legyőztem a világot!”

Jn 16,33

Szerkesztette:
Hausenblasz Gréta (11.a)
Mohai Tamás (11. b)
Hős Boróka (7. o.)
Kiss Levente (11. a)
Skrlyk Hanna (9. a)
Fürjes Borbála (7. o.)
Éhmann Anna (10. a)
Eigenmacht Jonatán (10. b)
A szerkesztőség munkáját segítette:
Őze Katalin és Tóth Katalin
Logó, grafika: Szalkó Döme Botond (11. a)

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó.....3

Pörgessük vagy ne pörgessük?.....4

Aranyköpések.....5

A bukott király.....6

Hőmérsékleti anomália a 37-esben.....13

Zenei ajánlók.....14

Színházi ajánlók.....16

A színjátszókör.....17

Látogatás a brit nagykövetségen.....18

Komplex vetélkedő.....19

András-napi bál, 2023.....20

12 dühös ember.....21

Diákjaink tollából.....22

Március 15-i ünnepély.....23

Gólyabál.....24

Szalagavató.....25

Tablófotók.....26

Kiadja a Deák Téri Evangélikus Gimnázium

1052 Budapest Sütő utca 1.

Felelős kiadó Gadóné Kézdy Edit

Kedves DEG-es Diákok és Tanárok!

Örömmel mutatjuk be iskolaújságunk, a *pestIDEÁK* második, tanévösszegző számát. Felmerülhet bennetek a kérdés, hogy mi a névváltoztatás oka: egyszerűen csak az, hogy már létezik *IDEÁK* néven egy másik, meglehetősen népszerű diákújság, és mi nem szeretnénk, ha összekevernének bennünket. Reméljük, elégedettek vagytok az új névvel. Láthatjátok, hogy kicsit döcögősen indult el ez a mi újságunk. Az indító számunk még egészen kezdetlegesen nézett ki, kevéssé volt stílusos, jól tükrözte az első próbálkozások rendszerezetlenségét. Azóta külsőleg is megújultunk, egyre inkább kezdünk hasonlítani egy rendes újságra. Bár még csak PDF formátumban olvashattok minket, ősszel remélhetőleg ez is megváltozik.
A júniushoz közeledve úgy gondoltuk, jó lenne kicsit összefoglalni, átgondolni azt, mi is folyt ebben a tanévben az Insula Lutherana gimnáziumi részében. Gyűjtöttünk beszámolókat az iskola majd' minden osztályától és az év legfontosabb eseményeiről. Igyekeztünk minél átfogóbb módon bemutatni a deákos közösséget, szellemiséget, legyen szó bálokról, régi hagyományokról, szalagavatóról vagy éppen humorról. A p*estIDEÁK* hasábjain egyaránt megszólal diák és tanár, felsős és gimis, *a*-s és *b*-s, fiú és lány, hiszen mindenkinek van valami olyan mondanivalója, ami rólunk szól, a mi sokszínűségünket mutatja meg. Az érdekelt minket, hogy ti mit szerettek, mit tartotok fontosnak, ezért természetesen továbbra is olvashatjátok a saját verseiteket, novelláitokat, színház- és zenekritikáitokat. Tudjuk, hogy sok érdekesség kimaradt, de nem is törekedtünk a teljességre. Elég csak egy villanás, egy pillanatnyi megállás és visszatekintés a megtett útra, hogy visszaemlékezzünk arra, ami jó volt, hogy azt ne feledve vessük bele magunkat a nyárba.

Olvassátok örömmel!

Éhmann Anna Vilma és a pestIDEÁK szerkesztősége

Pörgessük vagy ne pörgessük?

– avagy hogy állunk a lépcsőforduló emléktáblája alatt lévő forgatható fémvirággal?

Babonaság, vagy csak jópofa iskolai hagyomány? Remélem, inkább az utóbbi, nem hiszünk a babonában. Annak viszont egészen egyedülálló, pláne ha levesszük Radnótit a maga kövével és más iskolák hasonló szokásait. Jövőtök és sorsotok felől inkább bízzatok Isten gondviselésében!

Koczor tanár úr néhány hittanos csoportjához körkérdést intézett, mit jelent a diákoknak a szerencsehozó kis vasvirág:

Szerintem a megszokás és a közösség élménye miatt pörgetik… Szerintem jó közösségépítő szokás, hiszen ha valaki erre hivatkozik, csak a közösség tagjai fogják érteni.

Ötödikesként első nap nem értettem, hogy miért pörgeti meg mindenki előttem, aztán a hatodikosok beszédéből az évnyitó istentiszteleten megtudtam, hogy szerencsét hoz. Úgyhogy én is elkezdtem pörgetni. De ahogy múltak a hónapok, rájöttem a jegyeimből és az életemből, hogy szerencsém nem lett, úgyhogy nem pörgettem tovább. Vagy azért, mert lusta vagyok.

Egyik reggel ment fel előttem egyedül egy nyolcadikos lány, és megpörgette. Én meg arra gondoltam, milyen jó, hogy nem kínos ezt csak úgy egymagadban megpörgetni, mert az egész iskola ismeri ezt a pörgettyűt.

Lehet, ha valaki mindig megpörgeti, annak tényleg segít koncentrálni, esetleg jó célokat kitűzni. Egy egyszerű teendő, amit minden nap könnyűszerrel el lehet végezni. Ha pedig megcsinálod, biztonságot adhat további célok eléréséhez. Esetleg rutinok kialakításához. Azt mondják, mindent kicsiként kell kezdeni. Lehet, valaki ezzel kezdi, és évekkel később már egy új világrendszert fog kialakítani vagy – ami békésebb – egyszerűen céget alapít és milliomos lesz.

Én nem szoktam megpörgetni, mert az evangélikus vallás nem hisz a babonákban és a csodatévő eszközökben. Én egy evangélikus fiatal vagyok, hű vagyok a hitemhez, és tudom, hogy csak Isten tud ilyet tenni. Aki ezt megpörgeti, azt máglyán égetném el az Erzsébet téri focipályán a pogány szokásai miatt.

Megértem, ha valakit megvigasztal az a tudat, hogy a sok tanulás mellett még a kis virágot is megpörgette, megtett minden tőle telhetőt.

Én nem hiszek a babonás pörgettyűben, de voltam már olyan kétségbeesett, hogy megpörgettem. Azonban ennek ellenére sem támogatom a pörgetést, mert baktériumok is vannak azon a koszos pörgettyűn.

Idegesít, amikor az amúgy is lassan sétáló emberek megállnak, hogy megpörgessék: tényleg kellene rá egy koszorú. Vagy be kéne tenni valamelyik vitrinbe. Nagyon szomorú, hogy ennyien nem tudatosak önmagukkal kapcsolatban.

Nem tervezem elkezdeni a pörgetést, mert félek, hogy elrontja a mostanáig tartó szerencsémet, ha erre támaszkodom.

Ha reggelente kések, vagy tudom, hogy dogát írok, akkor mindig megpörgetem, már csak azért is, mert biztonságérzetet ad.

Nem tudom, hogy van-e szerencse egyáltalán, de nagyon jó lenne, ha lenne, mert nem bízhatok azért magamban annyira.

Én személy szerint minden nap megpörgetem a virágot. Nem feltétlen azért, hogy szerencsét hozzon, hanem mert így jobban egy közösség tagjának érzem magam.

A diákok főleg dolgozatok vagy felelés előtt vágynak egy-egy pörgetésre. Ez a pörgetés fontos eleme a diákéletnek, ballagáskor érdemes még egyszer, utoljára, a jövőre vonatkozóan megpörgetni.

Valamiért nagyon ragaszkodunk az ilyen kis buta szokásokhoz, szerintem ez a gyermeki kíváncsiság miatt van, hogy mindent meg akarunk pörgetni.

Én mindig megpörgetem, de leginkább azért, mert ez amolyan tömegpszichózis a suliban. Állítólag a posta felé kell forogjon és akkor az illető nem felel aznap. Sajnos vannak egyes „sátánista próféták”, akik a tudatlan nép között azt terjesztik, hogy a másik irányba kell forgatni.

Ez egy olyan dolog, amit csak és kizárólag az ebbe az iskolába járó tanulók vagy tanítók érthetnek. Én személy szerint imádom az ilyen tradíciókat, szokásokat, amiket csak egy bizonyos csoport, közösség ért.

Aranyköpések

Nem titok, hogy mindenkinek vannak elszólásai, vagy egyszerűen csak egy-egy mondat, ami már-már szállóigévé vált. A diákok is alapos megfigyelők, még ha sokszor nem is tűnik így, és megragadnak bennük ezek a pillanatok. Köszönjük! Most pár ilyen idézetet olvashattok a tanárainktól.

Hát akkor „Kezdjük el!”(Basa István)

„Legyetek jók, szépek és kövérek.”
(Koczor Tamás)

„Telefont elcsuktuk.”
(K. Sebestyén Nóra)

„Ha bárkivel valamilyen problémánk van, oldjuk meg, de ne a Facebookon…”
(Guóth Emil)

„Nem szeretjük, ha leüvöltik a hajunkat.”
(Németh Pál)

„Remélem, le tudok csúszni a lépcsőn.”
(Guóth Emil)

„Ne öntsük ki a gyereket a fürdővízzel együtt.”
(Fazakas Andrea)

„Ne mérgelődj, süt a nap.”
(K. Sebestyén Nóra)

„Welcome to life.”
(Basa István)

„Két gonosz lány. Boszorkányégetés lesz.”
(Guóth Emil)

„Nem figyelek! TRALALALA”
(Basa István)

„Az ember olyan, mint a kürtőskalács.”
(Novotny Csilla)

„Lenne időm kijavítani a fizikát, de nem akarok szembesülni velük.”
(Basa István)

„XY, maga kávézik? Meg fogom kérdezni az igazgatónőt, hogy én meg pálinkázhatok-e.
(Harasztos Barnabás)

„Ezt megkérdezném, ha ülnének itt értelmes, gondolkodó diákok.”
(Őze Katalin)

„Nagy fejszébe vágom a fámat.”
(Boller Balázs)

„Mélyüljetek el a tanulásban, mint a jó autisták.”
(Harasztos Barnabás)

„Megszavazunk ennek egy instaszívet.”
(Monostori Ágnes)

„Na látom, éppen erre csámpáztál.”
(Mátyás Olga az elkéső diákoknak)

„Dezsőke szegény”
Kézdy Edit példáinak az áldozata

A bukott király

Porchevár legendái nyomán

Történetünk nagyon régen kezdődik, amikor még királyok uralták a föld minden szegletét, vaskézzel irányítottak minden apró mozdulatot. Kitűnt közülük egy dinasztia, amelyik egyesíteni akarta a világot a saját uralma alatt. Sikerült a legtöbb uralkodót alávetniük, ám egy király még ellenállt. Több száz háborút indítottak egymás ellen, de a csaták egyik oldal számára sem hoztak tartós sikereket, így rá kellett jönniük, ami gőggel és haraggal tölti el az embert, az jóra sosem vezet.

A hosszú, fagyos tél mindig is jellemző volt az Északi-Földekre, de ez az évszak sokkal elviselhetetlenebb volt most, mint valaha. A havas síkság, amely egykor gyönyörű látványnak számított, most a szenvedés hamvaival lett beszennyezve. Az éjszakai holdfényt hollók árnyékolták be, esti dallamukat csikorgatva csapkodtak a levegőben. A síkságon maradt fémdarabokról visszavert holdfény lágy sugarai vonzották őket. Mielőtt leszállhattak volna, hogy csillapítsák furdaló kíváncsiságukat, egy sápadt mén hátán csuklyás alak jelent meg a semmiből, és elriasztotta a sötét madarakat. A síkság végére érő ösvényt követve a titokzatos személy rápillantott a kis halmok sokaságára – amelyet a frissen lehullott hó betemetett – majd felnézett az éjszakai égbolt csillagaira, mintha csak egy megnyugtató szót várt volna tőlük. Azonban senki sem válaszolt, csak a szél suhogó jajkiáltása járta be a zord téli tájat.

Hirtelen egy kakas halk kukorékolása hallatszott a messzeségből. Egy város jelent meg a horizonton túl. Az éjszakai élet hangjait az ürességtől való kongás váltotta fel. Kis idő múlva felkelt a nap, megvilágítva a földet. A köpenyes férfi útja végére ért, a magas falú városba, amelynek látványos, halvány színű épületei tornyaikkal az ég felé meredtek, és vörös tetőt viseltek; de ezek egyike sem volt fogható a város szívében fekvő csodálatos kastélyhoz. A lovas figyelmen kívül hagyta az összes látnivalót, mintha már legalább százszor járt volna itt, és átment a polisz túloldalára, ahol egy hatalmas katonai tábor sátrai hosszan sorakoztak. Néhány egyenruhás ember várta őt. Megállt előttük a lovával, leszállt róla, és levette a csuklyáját. Magas volt, piszkos, szőke hajjal és kékesszürke szemmel. Levetette köpenyét, így felfedve egyenruháját, rajta kitüntetésekkel, amelyek a lovas fiatal kora ellenére sok tapasztalatról árulkodtak. Ekkor az egyik várakozó katona előlépett, és megszólította:

– Uram, üdvözöljük újra a táborban, remélem, az éjszakai lovaglása során minden rendben volt.

A szőke férfi nem szólt semmit. Csak egy elismerő pillantással és egy halvány mosollyal tette a kezét a kérdező vállára, majd odaadta lova kantárját egy másik katonának, és elindult a többiekkel egy nagy sátor felé.

– Tábornok, tudjuk, abban reménykedett, hogy a csata után élve talál valakit, de már hetek teltek el. Ha bárki túlélte volna a mészárlást, már régen visszatért volna – mondta egy másik katona.

A tábornok felsóhajtott, majd megszólalt:

– Igen, igaza van, de nem adom fel a reményt – mormogta. – Nos, nem szabad alábecsülni az ellenséget: az északi barbárok nem haboznának újra megtámadni minket. Nem nyugszanak, ameddig a várost be nem veszik.

Bementek a főshátorba, ahol egy nagy, díszes fából készült asztalon terebélyes térkép hevert, amely a környező vidéket ábrázolta.

A katonák köréje gyűltek és alaposan megvizsgálták a vásznat.

– Lehetetlen a bejutás a városba. Maradt annyi katonánk, hogy megvédjük a falakat – mondta az egyik.

– Főleg az oldalkapuk szorulnak védelemre. Engedelmeddel, tábornok uram, besorolhatnánk oda több egységet is – mondta egy másik.

A tábornok nem szólt, csak nézte az elegánsan rajzolt vonalakat a hatalmas papíron. Kis idő elteltével megszólalt.

– Rendben van, uraim, legyen így. A város főkapuja legyen a legnagyobb gondunk, mivel azon juthat be a legtöbb ember, de ezt még később átbeszéljük. Engedelmetekkel távoznom kell. A király várja a híreket.

– Megértjük, tábornok uram, előkészítjük a lovadat, és hozzuk a jelentéseket. Azzal mindnyájan kimentek a sátorból, a tábornok pedig felszállt a már előkészített lovára, és mikor majdnem elindult, megállította egy felé szaladó őr. – Tábornok, van egy ember a sérültek között, aki beszélni szeretne veled – szólt a katona.

A főtiszt habozás nélkül leszállt lováról, és követte a katonát. Az út során megpillantotta a hidegben kuporgó zsoldosokat, akik mindig kártyáztak reggelente, de ma nem volt kedvük. Az állandó csatározás megtörte lelküket, és a hideg csak fokozta szenvedéseiket. A katona elvezette egy nagy sátorhoz, amiből hörgő kiáltások hallatszottak. Megállt a sátor előtt, és előre engedte a tisztet, aki egy nagy lélegzetvétel után belépett. A helyiség tele volt ágyakkal és sérültekkel. A tábornok hátrament a sátor egyik sarkában lévő priccshez, ahol egy szomorkodó, sérült lábú ember pihent. Amikor ez a hős sebesült meglátta a tábornokot, nagyon megörült neki. A főtiszt szerzett egy széket, és leült. Majd megszólalt:

– Bátyám, hogy vagy?

– Kicsit javult az állapotom, testvérem. Legalább egyben túléltem ezt a csatát. Mondd csak, megtaláltad *őt*?

A tábornok bús arcot vágott, amiből bátyja következtethetett a szomorú igazságra.

– Szóval nem – mondta csak úgy magának, és könnyezni kezdett. – Az én hibám, nem figyeltem eléggé. Sohasem lett volna szabad idehoznom, hogy harcoljon ebben a szörnyű háborúban. Mit fogok mondani az anyjának? Össze fog törni, hogy az egyetlen fiunk…

Arca ekkor elborult a sok könnytől. A tábornok nem bírta látni testvérének szenvedését, megpróbálta megnyugtatni:

– Nem tudhatjuk pontosan, mi történt vele. Lehet, hogy még időben elmenekült.

– Akkor már itt lenne.

A tábornok sóhajtott, majd válaszolt:

– Nem adhatjuk fel a reményt, még akkor sem, ha ilyen rettenetesen áll a helyzet. – Ezzel a tábornok felállt. – Te nyugodtan pihenj, testvérem. El kell vinnem a hivatalos jelentéseket a királynak.

A sérült arca elkomorodott. Letörölte könnyeit és azt válaszolta: – Ahhoz az emberhez mész, aki ezt a sok szenvedést okozta nekünk, katonáknak, azzal, hogy egy véget nem érő háborút harcoltat velünk. Más lett a király, mint aki a királyné halála előtt volt. Az igazságos uralkodóból zsarnok lett. Évek óta nem láttuk családjainkat. Mondd meg neki, testvérem, hogy hagyja abba ezt az őrültséget, és mondjon le arról az elérhetetlen álomról. Mindenkinek így lesz a legjobb. Hiszem, hogy hallgatni fog rád, benned megbízik.

A tábornok arca elsápadt, majd szólt testvérének, hogy meglátja, mit tehet ez ügyben. Elbúcsúzott tőle, monoton járásával kiment, megtalálta rég előkészített lovát, amire felpattantva elvágtatott a város szíve felé.

A gondolataiban elmerülve lovagló tiszt átgondolta a dolgot. Annak ellenére, hogy gyerekkora óta jó barátságban állt a királlyal, nem változtathatja meg a döntését. A rangját is elveszítheti ezzel. Vágtatás közben figyelte az üres utcákat, amelyek régebben tele voltak emberekkel: gyerekekkel, akik játszottak, árusokkal, akik a főúton tették pénzzé gyümölcseiket, zöldségeiket és süteményeiket. Ezek azóta mind eltűntek. Valaha élettel teli volt a város, most pedig az emberek rémültek voltak. Ha megláttak valakit lakásuk ablakából, rögtön becsapták azt.

„Igaz, hogy először örültek nekünk, hogy hűbéruruk alól felszabadítjuk őket, de a sok adózás, a termény és élelem elvitele és a sok csatározás után elegük lett a birodalom elnyomásából. A férfiak, akiket besoroztak, azok sem tértek vissza a legutóbbi csata után” – gondolta a tábornok.

Éppen a főtérre ért, amikor mélázását egy kiáltás szakította félbe, amely egy női hanghoz tartozott. A tábornok megállt lovával, hogy megnézze a helyzetet. – Mit csinálnak a portékánkkal!? – kiáltott fel a fiatal lány. Pár katona állta el a szekeret, amin a fruska mellett egy idős úr ült, vélhetőleg a nagyapja. – Semmit sem csinálunk, csak elkobozzuk az árut, a szekeret és a szamarat. Tudja, kedves hölgyem, a háború miatt minden utánpótlást vagy értékes cikket jogunkban áll elkobozni a hadsereg számára – mondta az egyik ott álló katona. – De már kifizettük az adókat, amiket a ti uralkodótok ránk kényszerített! Nem marad semmink, ha ezt a maradék kis terményt is odaadjuk. Alig tudtuk kifizetni az előző adót, valamiből meg kell, hogy éljünk – mondta az idős ember. – Az nem a mi gondunk. Most pedig kérem, hogy működjön együtt, különben nem lesz más választásunk, mint erőszakkal elvonszolni a kocsit – mondta egy gúnyos mosollyal a másik katona, aki úgy tűnt, hogy magasabb rangú tiszt. Erre a fiatal lány felállt a szekérre. A nagyapja legyintett feléje, hogy ne csinálja, amire készül, de a fruska nem figyelt rá, és elkezdett beszélni.

– Nem áll jogában a termékünket elvenni a városunk vezetőségének engedélye nélkül. Amióta csak bejöttek a település kapuján, csak zsarnokoskodnak. Mikor fognak úgy viselkedni, ahogyan az egyenruhájuk alapján elvárható lenne? Hogy őszinte legyek, az északiak sokkal jobban bántak velünk, mint maguk valaha is fognak.

E miatt a felszólalás miatt a tiszt annyira megharagudott, hogy megragadta a lány karját. A nagyapa segített volna unokáján, de a többi katona lefogta őt. – Te arcátlan! Úgy látszik, otthon nem tanítottak meg az illemre. Móresre foglak tanítani, és majd meglátod, hogy nem szabad ilyen ocsmányul beszélni a birodalom katonáival!

Elvitték volna a lányt, ha meg nem állította volna őket a tábornok. Egy pillanat alatt a hátuk mögött termett.

– Uraim, mit csinálnak ezzel a két szegény emberrel!?

A fő katonatiszt gúnyos szóval visszavágott az általa még fel nem ismert emberre.

– Az nem a te dolgod, vándor! Hordd el magad! Ez katonai ügy.

Az egyik katona megfordult, és észrevette, hogy kinek is intézte szavait a felettese. Azzal a tiszt felé fordult, hogy figyelmeztesse ostoba hibájára. – A… uram... – kezdte mondani félelmében remegve, de a tiszt félbeszakította: – Mi van, te esztelen balga? Nem látod, hogy el vagyok foglalva!? Megfordult a tiszt, és amikor meglátta a tábornokot, megrémült – Jaj, a… uram... hát nem vettük mi észre... Kérem, bocsásson meg! Ez öhm... mind csak tréfa... tetszik tudni.

– Uraim, ha az lenne, nevetnék; de nem tudnék egy ilyen szánalmas cselekedeten nevetni. Katonák vagytok, és úgy is kellene

Ehelyett a napot lopjátok, és ártatlanokat nyomtok el! Védenetek és szolgálnotok kellene! Ez a termény jogosan az övék. Már befizették a terményadót. Hagyjátok, hadd menjenek utukra! Ti pedig siessetek vissza a táborba, ahol majd egy szép nagy büntetést fogtok kapni, ha visszaértem.

Ezzel szégyenteljesen elvonultak a katonák. A tiszt levette kezét a lányról, mogorván nézett a tábornokra, majd elindult a többiekkel. Az öreg feltápászkodott, leporolta magát, átölelte unokáját és odafordult a főtiszthez.

– Köszönöm, uram, hogy segítettél nekünk. Legalább egy jó ember van a birodalmi seregben.

– Természetes, uram, hiszen ez a kötelességem katonaként. Ha van bármi más, amiben még segíthetek, szóljanak nyugodtan.

A lány odafordult a tábornokhoz, és így szólt:

– Talán véget vethetne a háborúnak! Mi is szenvedtünk miatta eleget. Csak fájdalmat okozott mindenkinek, akit ismerünk vagy ismertünk. – Egy könnycsepp eredt el ártatlan, kék szeméből. – Apámat, a nagybátyámat és a testvéreimet is elveszítettük a háború miatt. Csak mi maradtunk.

Ezzel a nagyapja, támaszt adva, felültette a szekérre a könnyeivel küzdő unokáját. Még egyszer illedelmesen megköszönték a tábornoknak a segítséget, majd elindultak a város főteréről a messzeségbe.

A tábornok várt egy pillanatig, és átgondolta az elhangzottakat. Most már megértette, hogy az embereket, akiket „megszabadítottak” egy barbár királytól, egy sokkal rosszabb zsarnok és annak elnyomó katonái hajtották rabigába.

– Nem csoda, hogy az emberek utálnak minket – gondolta magában. Visszapattant a lovára, és elvágtatott a helyszínről. A főtéren álló harangtorony tizenkétszer ütött.

– Sietnem kell, a király biztosan vár rám.

Egy rövid vágta után a tábornok megérkezett a kastélyhoz. Ez a kőmonstrum elbűvölő tanúja volt a környék híres építészetének: halvány vörös és kék tetejű tornyai az ég felé nyúltak, és szürke, átérő falaival ékesítette a város szívét.

A tábornokot könnyen átengedték a bejárati kapun, aki az istállófiúnak adta fakó paripája kantárját, majd felment a király dolgozószobájába, a kupolás toronyba. Bement volna, hacsak egy magas, sötét csuklyájú férfi nem lépett volna ki épp akkor a dolgozószobából és nem állta volna útját.

– Látom, időben érkezett, generális. Tudtam, hogy ön az, már mérföldekről éreztem a bosszantó bűzét annak a valaminek, amit egyenruhának nevez. – Én is nagyon örülök neked, Vanisztor mester. Már annyira hiányoztál, hogy kezdtelek elfelejteni. Szívesen beszélgetnék még, de fontosabb dolgaim is akadnak, mint az udvari bűvész egyik mutatványára figyelni. Mit fogsz most csinálni? Elvarázsolod a nép szenvedését? Az sokkal jobb lenne, mint nyuszikat kihúzni kalapokból.

A tábornok már bement volna az ajtón, de az ember, akivel gúnyolódott, tűzvörös arccal megállította.

– Állj csak meg, katona! Azt hiszed, gúnyt űzhetsz a nagyságos Vanisztor mágusból? Azon nyomban odavarázsollak a déli sivatagokba!

– Jól van! Ott legalább meleg van. Megszabadulnék a zord, hideg időjárástól, amit már nagyon unok.

A mágus arca ettől még vörösebbé vált, de mély lélegzetet vett, és megszólalt: – Na, mindegy. Várnak rám a fővárosban. Nem használhatom el maradék varázserőmet holmi gúnyolódó katonára. Elküldtem már a táborba a gyógyító bájitalokat a sereg sebesültjeinek. Ha azt akarod, hogy egyben megérkezzen a szállítmány, egy kis tiszteletet szeretnék.

– A tisztelet kölcsönös, Vanisztor.

A varázsló már nem bírta tovább. Kinyújtotta kezét a plafon felé, elmorgott egy varázsigét, és felszívódott. A tábornok megijedt a nagy villanástól és hátraesett. Egy pillanat alatt felpattant, leporolta magát, és azt gondolta: „Utálom, amikor ezt csinálja!”

Bekopogott a király szobájának ajtaján, kinyitotta az ajtót és besétált. Amikor a szobába ért, nem látott senkit. A helyiség tágas és magas volt. A közepén egy díszes, fából faragott asztal állt, rajta különféle iratok, és díszes szék volt mögötte. Oszlopok tartották fenn a freskókkal ékesített mennyezetet. A falaknál könyvespolcok sorakoztak díszes kódexekkel megrakva. A tábornok körülnézett, közben bámulta a megannyi festményt és a díszes tárgyakat. Az egész szoba ámulatba ejtette. Szeme megakadt egy átlátszó üvegdobozban lévő koronán és a mellé fektetett kardon. Egy bíbor díszpárnán volt a drágakövekkel díszített korona, mellette pihent az éles fegyver. Amikor a tiszt megfordult, meglátott egy fekete köpenyt viselő embert, aki a szoba terasza márvány korlátjának dőlve bámulta a szép tájat. A király volt az. Haja sötétbarna volt. Szótlan volt, mégis, mintha valamin fenn lett volna akadva. A tiszt közelebb lépett, mire az uralkodó kiegyenesedett és így szólt:

– Szép ez a város, nem? A téli táj illik a szürke falakhoz és a vörös tetőkhöz. Ismered Porchevar városának legendáját, nemdebár? Ezt a várost a theruliai herceg foglalta el még évszázadokkal ezelőtt. Királlyá választották, és a leszármazottai előbb-utóbb elnyomták a népet. Ám a legrosszabb a dinasztia utolsó királya volt. A legádázabb, legérzéketlenebb zsarnok, akit valaha hátán hordott a föld. Majd jött egy hős, a harcos, aki híres volt kardforgató tudásáról és erejéről. Az uralkodók és azok istentől származtatott hatalma ellen vonult. Ezért is hívta párbajra a gőgös királyt. Harcoltak hét napon és hét éjszakán át, míg a király egy nagy hibát vétett, ami az életébe került. A nép ünnepelte a harcost. Lakodalmakat és ünnepségeket tartottak hónapokon át. Mégis, a király nélkül senki sem tudta irányítani az országot. Az ország ellenségei megcsonkították az állam területét. Mindenki terveket szőtt egymás ellen, a trónért.. Mindez rettenetes anarchiába torkollott, amiért végül a harcost hibáztatták. Végül száműzték őt a jeges pokolba, az északi Jeges-hegységbe, és azóta nem látták soha többé. Ironikus nem? Végül is az emberek a hős ellen fordultak, aki megmentette őket a szenvedéstől. Akkor minek is csinálni bármit, ha úgysem lesz az jó? Egy királyt vagy annak katonáját soha nem érthetik meg: a nép nem látja a nagyobb képet a világról. Ezért, barátom, össze kell fognunk. – A király elhallgatott, majd megfordult. Szemei a lágy nyári napokra emlékeztettek. Mély sötétbarnák voltak egy árnyalatnyi naranccsal. Viszont teste és arca nagyon sovány volt, még a rendesnél is soványabb. A tábornok odalépett eléje és azt mondta:

– Királyom, én mindig hűséges voltam, vagyok és leszek hozzád. Mindent érted, a népért és a birodalomért teszek.

A király előrelépett a főtiszt felé, és rátette kezét a vállára.

– Hűséges barátom, én tudom. Gyerekkorunk óta csak te voltál mellettem. Apám, isten nyugosztalja, meg is kedvelt, amikor beszöktél otthon a palotába. Olyan nagy rumlit okoztál aznap.

A tábornok erre felnevetett:

– Haha, igen a páncélok aznap nem élték túl az én „pusztító hadjáratomat”. Azok voltak a jó idők!

– Igen, azok voltak. Bárcsak minden a régi lenne! – mondta sóhajtva a király, de aztán mosolya átment egy szomorkás arckifejezésbe, miközben leült a székére. A tábornok is leült, azután kivett a zsebéből néhány papírt és odanyújtotta a királynak.

– Ez miféle irat, barátom?

– Egy jelentés a harmadik hadosztálytól. Nem sikerült áttörnünk az északi barbárok védelmét a Jeges-hegységnél, és ami még súlyosbítja a helyzetet, hogy a hadosztály felét egy lavina betemette. Valamint az ellenség egységei itt, a város melletti síkságon is portyáznak a legutóbbi csata után. A mi csapataink pedig egyre fogynak.

A király felállt, fel-alá járt, és gondolkozott. Kis idő múlva megfordult, megint a terasz felé.

– Akkor gyűjtsük össze a megmaradt sereget egy utolsó, mindent eldöntő ütközetre. Minél előbb elfoglaljuk az ellenség fővárosát, annál gyorsabban vége lesz a háborúnak – mondta a király. Ezt hallván a tábornok még feszültebb lett, de igyekezett nem kimutatni.

– Királyom, a hadsereg fele már odaveszett, a zsoldosok percről percre türelmetlenebbé válnak. Ha nem kapják meg a zsoldjukat, fel fognak lázadni. A fővárosi kincstár meg már kiürült. A katonák sem bírják már szellemileg a háborút és a hideget, és élelmiszer is kevés maradt. Lehetetlen lesz új utánpótlást szerezni, hiszen hónapokba telik új árut behozni ide, nem beszélve arról, hogy új katonákat sem toboroztunk még.

A király a tábornok felé fordult, mosollyal az arcán.

– Nem baj, kedves barátom, akkor pár dolgot megváltoztatunk.

– Pár dolgot? – kérdezte a tábornok.

– Igen, például megadóztatjuk az eddig elfoglalt és az otthoni tartományokat is. Így szerezhetünk pénzt a zsoldosoknak. Nem fogunk leállni, hiszen mégis jobban állunk, mint az ellenség. Nem mutathatunk gyengeséget, főleg most. – A tábornok felállt.

– Jól állunk!? Két csatát vesztettünk! Egyet az Északi-tengernél, amikor megpróbáltunk betörni hozzájuk a fjordokon keresztül, és egyet szárazföldön a lavina miatt. Ha még egyszer csatát indítunk, azt el fogjuk veszíteni! – mondta felindult hangon, majd folytatta: – Javaslom a mielőbbi visszavonulást. Ez az egyetlen megoldás. Ha nem így teszünk, eladósodunk. Így is túl sokat fizetett a nép. Fel kellett adniuk terményeiket, pénzüket és életüket. Ha a dupláját fizettetjük meg velük, ők is fel fognak lázadni.

A király ideges tekintettel válaszolt:

– A visszavonulás nem egy választási lehetőség. Az országgyűlés várja, hogy elkövessek egy hibát, hogy letaszíthassanak a trónról. Nem mehetünk haza győzelem nélkül.

– Királyom, akkor is le fognak taszítani, ha elvesztesz még egy csatát! – A király erre a feleletre igen mérges lett, most lenézőbben és haragosabban beszélt.

– Végig kell vinnem. Kell ez nekünk. Meg kell tisztítanunk a világot az etikátlan barbároktól, a káosztól! Egyesíteni kell a népeket egy rendszer alatt. Ez az én sorsom és a dinasztiámé. Nélkülünk nem lesz se rend, se egyensúly. Elveszettek lennének a népek az uralkodójuk nélkül.

– Mikor lettél ilyen, felséges királyom? Nem ilyennek ismertelek.

– Talán akkor, amikor ilyen súlyos terheket kényszerültem viselni. Nem hozhatok szégyent a dinasztiámra.

– De te nem vagy ilyen! Jól ismerlek, királyom. Téged sohasem a hírnév érdekelt. Itt valami másról van szó – mondta a tábornok.

Ezekre a szavakra elsápadt a király. Falfehér lett, mint a havas síkságok. Majd egy őrült nevetéssel kérdezte meg a tisztet:

– De hát mi másról lenne itt szó, kedves barátom? Csakis a dicsőségért igázom le azokat a féreg barbárokat!

Ideges hangon hagyták el ezek a szavak a királyt száját. Őrülten pislogott, és reszketni kezdett. Kezét összeszorította, mintha próbálta volna egyben tartani magát. Ezt látván a tábornok folytatta:

– Ez egy bosszúálló háború. Mindenki elfelejtette, hogy miért is harcolunk, de én nem! Tudom, miért nem adod fel, és hogy miért akarod legyőzni az ellenséget és vezérüket, Drengr Jarlt.

– Ne ejtsd ki azt a nevet soha többé! Nem nyugszom, ameddig én magam nem végzek vele és népét le nem igázom! Elveszek mindent, ami valaha kedves volt neki, ahogy ő is tette velem. Nem érdekel az sem, ha újból elveszítek egy sereget. Inkább feláldoznék még egymillió embert, minthogy ezt az ördöngös barbárt futni hagyjam! Elmozdítok mindent és mindenkit, aki szembe mer szállni velem! – A király elkezdett sírni. Majd könnyes szemmel folytatta:

– Te is tudod, milyen nagy fájdalom egy hozzánk közel állót elveszíteni. Minden napot úgy tölteni, hogy nincsen többé, és hogy soha nem jön már vissza. Minden nap azon gondolkodni, hogy mit tehettem volna másképp, hogy megmentsem őt. Kioltották az életét, elvették tőlem! Miért kegyelmezzem meg annak, aki elvette őt!? Csak ő számított nekem.

A király összeomlott székében. Nem tudta visszafogni a sok keserű éven keresztül visszafojtott búját és dühét. A tábornok visszagondolt saját testvérére és az ő elveszett fiára. Ő is elkezdett volna sírni, de visszafogta könnyeit. Megesett a szíve a király szenvedésének láttán, így megpróbálta őt vigasztalni.

– Királyom, tudom, hogy nehezek voltak az utóbbi évek. A fájdalom sebe pedig nem fog elmúlni soha, még ha az idő során enyhülni is fog. Viszont a bosszú sohasem megoldás. Magunkat is megsebezzük, ha végigvisszük is. Mit szólna a királyné, ha meglátná, mivé váltál? A király felsóhajtott, majd könnyeit letörölve felállt.

– Ő ugyanezt megtette volna értem.

– Királyom, akkor nem emlékszel az ő határtalan kedvességére. Ő feláldozta volna magát bárkiért, minden ártatlant megvédett volna a szenvedéstől. – A király szótlan maradt, üres tekintettel nézett maga elé. Elfordult az asztaltól, elsétált az üvegdoboz felé, kivette belőle a koronát, várt egy pillanatot, majd feltette fejére.

– Nekem, mint Avestheria legfőbb uralkodójának, fenn kell tartanom a rendet és a békét a birodalomban. Így hát elveszem azoknak az életét, akik a birodalomra fenyegetést jelentenek. Én így védem meg az ártatlanokat. Ezt ő is így akarta volna.

A tábornok félelmet és szomorúságot érzett, amikor ezek a szavak elhagyták a király száját. Azt az embert, akit ő hűségesnek és tisztességesnek ismert, megtörte a keserűség és a bánat.

A király folytatta:

– De ezt nem csinálhatom egyedül. Kell nekem egy hűséges jobb kéz, aki a végsőkig elmegy velem. Te lehetsz az az ember. Szóval, mit választasz?

– Nem áldozhatom fel katonáimat és hazámat egy ember személyes bosszúja miatt. Nem lehetek melletted, ebben az egyben, nem. Azt sem engedhetem, hogy újabb csatát indíttass velünk!

A király meghúzott egy díszes kötelet, majd egy mondattal befejezte a vitát. – Sajnálom, hogy így döntöttél. Nem marad hát más választásom. – Abban a pillanatban berontott a királyi gárda. Az uralkodó harsányan így szólt: – Katonák, tartóztassátok le a tábornokot, és vigyétek a vár egyik cellájába! Árulást követett el hazája és királya ellen.

A király elfordult a terasz felé. A tábornok nem állt ellen. Megdöbbentették az események. Összetörten csak ennyit felelt:

– Én is sajnálom.

De nem a királyt sajnálta.

Az őrök el is vitték. Utolsó mondata éles tőr volt a király szívében. Néma maradt mindvégig, és csak nézte erkélyéről a lenyugvó nap narancs sugarait. Arca érzéketlen maradt, csupán egy könnycsepp tanúskodott valódi érzelmeiről.

Áspero Koráki és Prásino Liontári

Hőmérsékleti anomália a 37-esben

A harmadik emeleten tévelygők, ha tekintetük a 10.b osztály hőn szeretett 37-es termére vetik, egy különös jelenséget tapasztalhatnak. A szóban forgó helyiség híres a szemet nyugtató halvány, hideg színeiről, valamint arról, hogy valami rendellenesség miatt mind a két sarkkör megtalálható benne (a teremdíszítési verseny nyomán). Mégis, a leghíresebb a sarki fény, amelyből Oszkár, az eszkimó minden nap nagykabátba burkolózva pecázik. Ezenkívül érdemes megemlíteni a halakat, a felakasztott pingvint, a hópelyheket, valamint a különböző ismertetőtáblákat. Mindezek ellenére a 10.B időjárása izzasztó. Senki nem tudja megmagyarázni az okát, de ebben a teremben még télen sincs szükség fűtésre. A nyár közeledtével pedig valósággal elviselhetetlenné válik a hőség. Megkérdeztük a Terem Emberét, hogy hogyan védekezik ez ellen a különös jelenség ellen.

Riporter: Ön hogy védekezik a meleg ellen?

A: Ujjatlan pólóval.

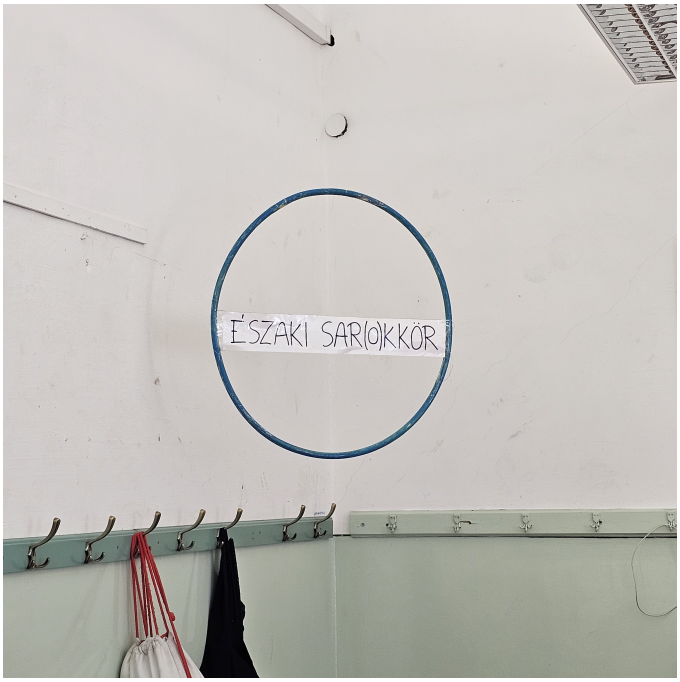
B: Legszívesebben otthon maradnék.

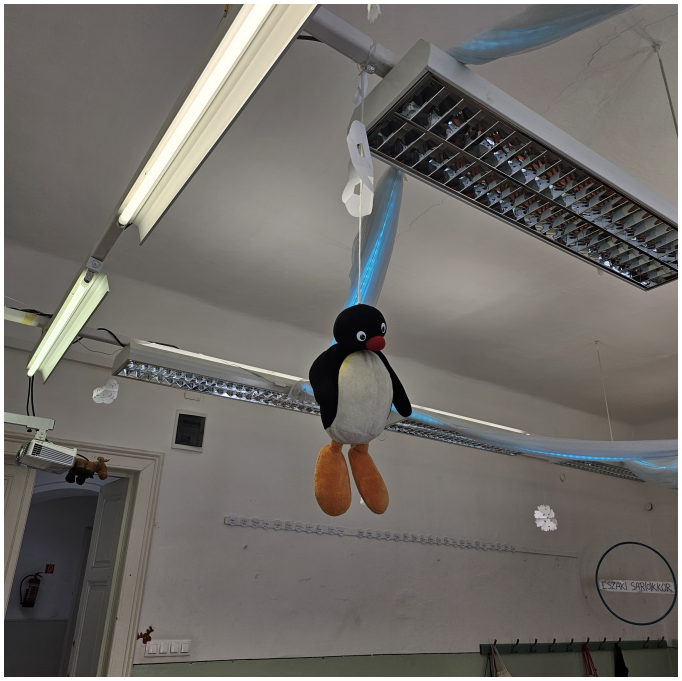
C: Iskola előtt meleg vizes zuhanyt veszek, hogy a testem hozzászokjon a

forrósághoz.

D: Inni, inni, inni kell! A fókák jelenléte is biztató. Na és én folyamatosan mozgásban tartom magam a hintázással a széken, ez hűt! Összesítve mi, gyenge halandók mind tehetetlenek vagyunk a természet hatalmas erejével szemben. A globális felmelegedés már a 37-es teremben van!

N. N.

Gyuris – Úton

Gyuris az OTL (On the Low) rappercsoportosulás egyik tagja, a magyar trap egy, szerintem kiváló alakja. Az album 2023-ban jött ki, nagy várakozásra, hiszen 3 éve akkor már nem adott ki saját albumot. Azonban, szerintem minden szempontból megérte, hogy ilyen lassan készült el. Gyuris zenéit leginkább egy-egy vibe-bal lehet megfogni ami itt is megjelenik. A beat ad egy hangulatot amit a szöveg tartalma is követ. Az album nagyon sok különböző vibe-ot tartalmaz, a reggeli ébredezéstől kezdve, az afférjai leírásán keresztül egészen a bensőséges szerelmi vallomásig minden megtalálható. Ezen kívül engem különösen megfogott egy-két kifejezetten jó ríme vagy találó szóválasztása, ami miatt még közelebbinek érezhetem a zenét. Gyuris és az egész OTL-jelenség szerintem ma a magyar fiatalság egyik legmegosztóbb kérdése, ezért mindenkit biztatok arra, hogy foglaljon állást a vitában.

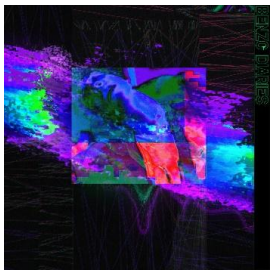
Donáth András

Elefánt – Semmi

2024. május 3-án jelent meg 5 év után az Elefánt zenekar legújabb lemeze, Semmi címmel. Az új számok komplementerei előző dalaiknak (Semmi-Minden, Bocs-Kösz stb.) A lemez alaphangulata nagyon szomorú és haragos. A düh és az abból áradó szomorúság jellemzi általánosan a dalokat. A stílus továbbra is az alter vonalat képviseli, de megszólal egy számban (Paripa) a cimbalom valamint több az elektronikus rész is az előző zenéikhez képest. Sok a katartikus zárás, ami megadja azt a nagyon jó feszült érzést a dalok között. Szerintem a Top 5: Bocs, Szeráf, Van harag, Szoba, Hol voltál Kezdd el hallgatni, ha szereted ezt a fajta zenét!

Hausenblasz Gréta

t-low – Benzo Diaries

A Benzo Diaries talán minden idők leghitelesebb trap-albuma, olyasmi, amit az OTL soha nem fog elkészíteni. Ezen a lemezen a mi közös Z-generációnk züllöttsége és egzisztenciális csömöre, valamint a kereszténység és a hinni akarás alkot elegyet. A legkülönbözőbb narkotikumok és stimulánsok, a függőség, az illegalitás, a bűntudat – mindez olyan naturalisztikusan jelenik meg az albumban, hogy nem tartom túlzásnak kijelenteni: t-low-ban kifejeződik generációnk visszafordíthatatlan tragédiája, felvetve, hogy hibáztathatjuk-e az ellenséges közéletet, a social media gyűlöletteliségét és a covidot saját romlottságunkért. T-low olyan, mint a Requiem egy álomért: örök sebet ejt az ember szívén, mert – ha nem is pontosan azokkal a bűnökkel és szerekkel – saját életünk visszavonhatatlan korruptságával szembesít minket.

Kiss Levente

Benson Boone – Fireworks & Rollerblades

Benson Boone egy fiatal, feltörekvő énekes, zeneszerző. 2024 áprilisában jelent meg második albuma "Fireworks & Rollerblades" címmel. Egyaránt vannak benne energikus és érzelmes dalok is melyekben gyakran megjelenik az istenhite. A dalok szövegei sokszor személyes élményeit, tapasztalatait és az élet apró örömeit fogalmazzák meg. A "Beautiful Things" című száma, amely jelenleg jó néhány TikTokert ihletett meg és habár két hónap telt el a megjelenése óta még mindig a világ legnépszerűbb videoklipjei és zenéi között foglalja el helyét, különösen kiemelkedő, a refrén fülbemászó és lüktető dallama miatt. Egyik személyes kedvencem az "In The Stars", mely egy szomorúbb hangvételű, meghatóbb dal, amit elhunyt dédnagymamának emlékére írt.

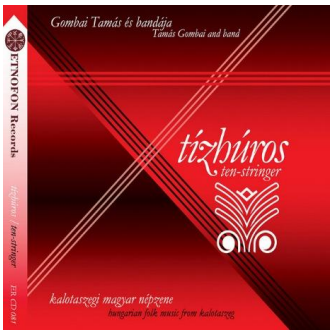
Szunyoghy Zsófi

Knocked Loose – Won't Go Before You're Supposed To

A Knocked Loose 11 éve alakult az amerikai hardcore scene szívében. Tíz éve a műfajban a nyers, leplezetlen zenei önkifejezés egyik legismertebb szóvivői. Az új albumuk a Won't Go Before You're supposed to is ezt a vonalat képviseli. Az évek folyamán az alkotásaik fokozatosan hangzásvilágban és szövegben is egyre dühösebbek, és ez itt tetőzik. Bryan Garris szokatlan hangképzése az erősen torzított gitárokkal és kísérteties háttérszintikkel különlegesen nyers és hátborzongató hangvilágot hoz létre. Talán nem a legkönnyebben hallgatható zene, de mégis hihetetlen mennyiségű érzelmet hordoz magával. A legtöbb metál jellegű dologhoz hasonlóan a nyugalomnak nyoma sincs- De ez mégiscsak jobban tükrözi az emberi belsőt mint a fehér zaj. Személy szerint azért vonz a zenéjük, mert a saját szemszögemből ez áll a legközelebb ahhoz hogy milyen lehet egy ember belső világa nehéz helyzetekben. Ha az ember hozzászokik a hangzásvilághoz, akkor ilyen alkotásokban csodálatos feloldozást nyerhet.

Mohai Tamás

Gombai Tamás – Tízhúros

Gombai Tamás és bandájának Tízhúros című albuma 2005-ben jelent meg. Az album Varga Ferenc "Csipás" prímás, Bunyi Jóska kontrás, illetve Kalló Samu bőgős (itt igazából kisbőgős/csellós) játékát eleveníti föl, főleg egy 1978-as, illetve 1967-es gyűjtés alapján. Ők mind bánffyhunyadi zenészek voltak. Csipás játéka jellegzetesen kalotaszegi, szépen kijátszott körülírásai és futamai kísértetiesen hasonlítanak a talán picit jobban ismert Fodor "Neti" Sándoréra. Egyik kedvenc pillanatom az albumban egy D D7 A G menet (a Nyitányban) szintén szokatlan, akár amikor egy tipikus F7 B F7 B D7 g A7 D7 g közjátékot egy c-mollal megvariál: F7 B F7 B c A7 D7 g (Román Ritka és Sebes). Érdekesség, hogy a feljebb említett két szám végén, mintha legényeseket lelnénk fel. Szintén ezekben a számokban van egy sajátos lüktetés, ami a kalotaszegi invertitára emlékeztet, azonban gyorsabb. Ez Csipás sajátossága, és másfajta táncot is táncoltak rá. De nem csak román táncok hallhatók az albumon, hanem magyar is. A Hajnali, Csárdás és Szapora egy magyar rend, különlegessége, hogy c-mollban van. A magyar népzenében ez nagyon szokatlan, mivel hegedűn nem igazán kényelmes hangnem (bár kontrán az). Gombai Tamás virtuózságát legjobban talán a Lakodalmi menetben és az Amikor a Pásztor Elvesztette a Juhait-ban élhette ki, amelyekben a kettősfogások és üveghangok feletti hatalmát is megmutathatta.

Benyó Ágoston

Verdi – Nabucco

A Nabucco (korábban *Nabuccodonosor*) Giuseppe Verdi egyik legnépszerűbb, négyfelvonásos operája. Szövegkönyvét Temistocle Solera írta Anicet-Bourgeois és Francis Cornu bibliai témájú története alapján. A premier hatalmas sikere után Verdi meghatározóvá vált az európai zenei életben, azonban mielőtt ez az opera sikeressé tette volna őt, a maestro súlyos magánéleti problémákkal küzdött, amelyek karrierjét is válságos helyzetbe hozták, ugyanis felesége és gyermekei halála miatt fontolóra vette a zenétől való visszavonulás lehetőségét. Mondhatjuk, hogy az a siker és lelkesedés, amely a közönség részéről a Nabuccót övezte, tartotta őt vissza a zeneszerzéssel való felhagyástól. Az egész opera legszebb és legfontosabb része a harmadik felvonásban játszódó *Va Pensiero* (rabszolgák kórusa) című dal, amely a tyrannus ellen lázadó, szabadságvágytól fűtött emberekről szól. A premier sikerében fontos szerepet játszott az aktualitás, ti. a Habsburgoktól való függetlenségéért küzdő Olaszország forradalmi szelleme, sőt, nem tartom túlzásnak kijelenteni, hogy a rabszolgák kórusa olyan volt az akkori olaszoknak, mint nekünk, magyaroknak a Szózat.

N. N

Franz Kafka: A kastély

Előadja: a Vígszínház társulata

Rendező: Bodó Viktor

Szokatlan, modern, meghökkentő. Ezzel a három szóval tudnám jellemezni Kafka: A kastély című regénye alapján készült darabot. A történet elején Josef K. földmérő egy megbízást kap, ami miatt Westwestbe kell látogatnia. Miután megérkezik, végigkövethetjük végtelen és zaklatott „utazását”, amint próbál a megbízójával kapcsolatba lépni. Azonban nem is ez a lényege az egésznek.

K. különböző események sorozata után saját józanságát is kezdi elveszíteni. A cselekmény végén sem ő, sem a nézők nem kapják meg a feloldást, hiszen maga Kafka sem fejezte be a művet halála miatt. A tébolyt jól érzékelteti maga a díszlet is, egy emelvényből készült labirintushoz hasonlítanám, aminek minden lehetőségét kihasználják az előadás során. A szereplők fogolyként bolyonganak benne, ami pontosan megmutatja Kafka allegóriáját, miszerint mindannyian *A kastély* világának foglyai vagyunk.

A főszerepben ifj. Vidnyánszky Attila színészi játéka kiemelkedő. Az egész előadás alatt jár-kel, ugrál, rohan az emelvények között.

Mindenkinek ajánlom ezt a nem mindennapi rendezésű előadást!

Cziczka Emma

Georges Feydeau: A hülyéje

Előadja: a Színház- és Filmművészeti Egyetem V. éves zenés színművész osztálya

Rendezők: Forgács Péter, Porogi Dorka, Koltai M. Gábor

Őrült francia komédia érdekel? Szerelmes, nevettető bohózat. Megszállott nőcsábászokból és hűtlenségből eredő félreértésekből nincs hiány. A nagy vígjátékszerző, Georges Feydeau, az abszurd dráma előfutára kíméletlen őszinteséggel ábrázolja, miként teszi magát nevetségessé az ember.

Lucienne Vatelin tisztességes feleség. Elve, hogy nem csalja meg a férjét, amíg az okot nem ad rá. Ám ha baj történne, akkor is van kivel bosszút állnia.

Persze ő nem csalná meg a férjét, hacsak… Vatelin sem a feleségét, kivéve, ha… Pontanac csak bosszúból, ha úgy esik… Armandine pedig bárkivel, persze.

A szerepeket játszó ötödévesek ugyan elballagtak, de az előadás októbertől a Thália Színházban látható majd. Érdemes megnézni, nagyon szórakoztató, nevettető élmény!

Hausenblasz Gréta

F. Scott Fitzgerald: A nagy Gatsby

Előadja: a Vígszínház társulata

Rendező: ifj. Vidnyánszky Attila

Hol vagy? Ez a kérdés hangzik el egyszerre a pisztolydördüléssel.

Az amerikai író 1925-ben megjelent kultikus regénye 2019-ben került először megrendezésre Magyarországon. Kovács Adrián zenjével és Vecsei H. Miklós szövegeivel még inkább megjelenik a regény féktelen hangulata. A zenei elemek nem csupán dalokként szerepelnek. Nincs lezárásuk, nincs szünet a tapsnak, csak folyik tovább a cselekmény. A látványos díszlet és a jelmezek is pontosan visszatükrözik a gazdag, fényűző amerikai életet. A titokzatos Jay Gatsby partijaiba csöppen a néző, és végigkövetheti, hogyan szerzi vissza élete nagy szerelmét, Daisy Buchanant ebben a luxussal és kétségbeeséssel teli világban.

Egy kérdés az, ami hajt mindenkit. *Hol vagy?* Az előadás szünetében is folytatódik a partihangulat, amiről a színészek gondoskodnak, ám a feszültség a második felvonásban még fokozódik. Vajon fény derül a titokra, *hol vagy?*

Hausenblasz Gréta

A színjátszókör

A színjátszókör kitűnő lehetőség azoknak, akik szeretnék megmutatni a kreatív oldalukat vagy kipróbálni valami újat. Egyáltalán nem ragaszkodunk a hagyományos, „unalmas” színdarabokhoz, szerepeink gyakran személyre szabottak, előadásaink könnyed hangulatban telnek.
A megemlékezéseken és az év végi darabon kívül minden évben részt veszünk a Nemzeti Színház *Ádámok és Évák ünnepé*n is, ahol számos iskola színjátszó csapatával kollaborálva, külsős közönség előtt adjuk elő egy híres író vagy költő művét.
A közös alkotás szórakoztató, barátságos hangulatot teremt, és egy nagy baráti társasággá kovácsolja a különböző évfolyamokra járó diákokat.

Szloboda Mara

A színjátszókör tizenhét esztendeje alakult; akkor talán 8-10-en voltak, most már két korcsoportban összesen 34-40 diák vesz részt a foglalkozásokon és az előadásokon. Összeszámoltuk: a 17 év alatt kb. 80 előadásunk/ünnepélyünk volt; jártunk vendégként az Epreskertben (ott *Zsuzsanna és a vének* történetét mutattuk be), a Petőfi Irodalmi Múzeumban a "*Nyugat Café*"- című összeállításunkkal; Vászolyon, a falunapon; a fasori gyülekezeti napon, ahol egy híres "Sztéhlo-gyerekről", Orbán Ottó költőről emlékeztünk meg, és néhány éve színpadra álmodtuk Puskin *Anyegin*jét is. Ez év januárjában 7. alkalommal vettünk részt a Nemzeti Színház "*Ádámok és Évák Ünnepe*"- elnevezésű meghívásos estjén, amelyen *Az ember tragédiája* eszkimó-színének bemutatása volt a feladatunk...

Mindannyian fontosnak tartjuk, hogy az iskolai alkalmakat, évfordulókat méltóan ünnepeljük meg: emlékeztünk az aradi vértanúkra gróf Batthyány Lajosné megrendítő naplójának megelevenítésével, a kommunizmus áldozataira Beréményi Géza *Magyar Copperfield* című regénye alapján, de diákíróink darabjaiból is bemutattunk többet (Iványi Bence: *La Befana*; *Egy a millióhoz*; Ittzés Ambrus: *Tavassy*; Szikra Benedek: *Magyarul???*).

Szép hagyományunk az is, hogy az érettségiző színjátszók maguk választanak "búcsúdarabot", így köszönnek el a többiektől, az iskolától. A tavalyi búcsúdarab Egressy Zoltán *Portugál* című drámája volt, idén áprilisban pedig Herczeg Ferenc művét, *A Gyurkovics-leányok* fergeteges komédiáját nézhettük végig a tizenkettedikesek előadásában.

Várunk mindenkit, aki szeret játszani (és szöveget tanulni…)!

K. Sebestyén Nóra

Látogatás a brit nagykövetségen

Mit is csinál egy nagykövet?

Május 23-án, csütörtökön az idei tanév angol prezentációs versenyének díjazottjai nyereményük részeként ellátogathattak a brit nagykövetségre. A Rózsadombon felkapaszkodva a diákok megpillantották a hatalmas, modern épületet, melyben csupán 50 ember dolgozik, s miután átestek a biztonsági ellenőrzésen – bombát senkinél sem találtak –, a tágas előtérbe jutottak. Telefonjaikat zárható szekrényekben elhelyezve végre beléptek egy tárgyalóterembe, ahol ezúttal nem ők, hanem Leslie Hayler másodtitkár (diplomata) és Oberle Zsófia (helyi alkalmazott) tartottak prezentációt munkájukról.

Így rögtön kiderült, hogy friss egyetemi diplomával, pályakezdő magyar állampolgárként is lehet állást kapni a nagykövetségen, leginkább a gyakornoki programon keresztül. Zsófi a Corvinuson végzett nemzetközi kapcsolatok szakon. Hirdetésre jelentkezett, gyakornoki munkáját a nagyköveti rezidencián kezdte, ahol nemsokára már ő vezette a személyzetet. Innen került át a nagykövetségi épületbe, ahol Leslie-t segíti a kulturális és oktatási ügyek intézésében, valamint a kapcsolattartásban.

A nagykövetségi munka – nem csak a brité – leegyszerűsítve két nagy területre bontható. A diplomaták nagyobbik része munkája során a fogadó országgal (ez esetben Magyarországgal) kapcsolatban fölmerülő legkülönbözőbb politikai, gazdasági és kulturális ügyekkel foglalkozik, tárgyal, a hivatalos látogatásokat szervezi. Minden nagykövetségen van azonban néhány olyan diplomata is, aki a konzuli ügyeket intézi a főkonzul vezetésével. A konzulok saját országuk állampolgárait támogatják és jogvédelmüket látják el a fogadó országban, valamint a vízumkiadással is ők foglalkoznak. Az egész nagykövetség, így a konzulátus irányítója is a nagykövet. (A jelenlegi brit nagykövet Paul Fox.) A diplomaták munkáját az adminisztratív személyzet (pl. sofőrök, biztonságiak) és a helyi alkalmazottak segítik.

Nézzünk pár érdekességet a nagykövetségi életről:

A nagykövetség területe külföldi, esetünkben brit terület. A munkatársakon kívül csak akkor léphet be bárki az épületbe, ha egy ott dolgozó meghívja, és biztonsági ellenőrzésen esik át. E nélkül a szomszéd sem segíthet kikapcsolni egy véletlenül beinduló riasztót, de még a mentősöknek is engedélyre van szükségük, ha valakinek segíteni akarnak.

II. Erzsébet halála óta a falakon még mindig nem cserélték le a királyné portréit, de amint megérkezik Károly király hivatalos arcképe, a királynőjét sajnos tiszteletből sem lehet majd fent hagyni a protokoll miatt. Királyi családtag utoljára 2014-ben járt Budapesten. A nagykövetségi rezidencián külön vendégszobákat tartanak fenn a magas rangú vendégeknek.

A konzulátuson egy elveszett útlevél helyett új kiadása hosszabb időt vesz igénybe, de ideiglenes hazautazási engedélyt ki tudnak állítani, hogy a szerencsétlen utazónak ne kelljen annyit várakoznia. A konzul nincs felhatalmazva arra, hogy bajba jutott honfitársát kihozza a börtönből vagy a kórházi kezelés költségét az állam nevében állja. Csupán követheti és segítheti a folyamatot, értesítheti a

hozzátartozót, és arra figyelhet, hogy az eljárás során mindent jogszerűen intézzenek. Bár nem teljesen szabad a választás, azért a diplomatáknak van beleszólásuk abba, hogy hová helyezik őket. Ha valaki rossz közbiztonságú vagy esetleg háborús övezetben fekvő állomáshelyre megy, magasabb fizetést kap, de nem biztos, hogy a családja követheti.

Ami a nyelvtudást illeti, a brit nagykövetek mindig alapos nyelvi képzésben vesznek részt, mielőtt elfoglalják állomáshelyüket; az alacsonyabb rangú diplomatáknak ez csak akkor szükséges, ha a munkájuk kifejezetten megköveteli a nyelvtudást, vagy a fogadó országban általában nem beszélnek sokan angolul.

Egy Nagy-Britanniából érkező diplomata – mint Leslie is – többet keres, mint egy helyi alkalmazott, és többféle költségtérítést is kaphat. A helyi alkalmazottnak diplomata státusz sem jár, de azért értelmes és érdekes munkát végezhet, és a találkozó tapasztalatai alapján a DEG-es diákok is arról győződtek meg, hogy Zsófi a nagykövetség megbecsült tagja.

A konzuli munka nagyon izgalmas is lehet. Bármilyen hihetetlen eset történjék is egy külföldön tartózkodó brit állampolgárral – például egy kiszabaduló krokodil miatt repülőbalesetet szenved Afrikában, maró anyagot öntenek az arcára a zanzibári tengerparton, esetleg holtan esik össze leszállás után a reptéri sorban, amint épp eltitkolt második feleségéhez és családjához érkezik Tanzániába –, a konzulnak vagy a helyszínre kell utaznia, vagy „csak” a rokonokkal kell kapcsolatot tartania, például az igazi feleségnek megmagyaráznia a helyzetet. (A fenti esetek mind Leslie néhány éves konzuli munkája során estek meg.) Bár a nagykövetség belső tereibe nem kapott a csoport bebocsátást, hiszen ott még szigorúbbak a biztonsági követelmények, így is izgalmas két órát tölthetett a brit nagykövetség vendégeként a Füge utcában. Az érdeklődőknek az UK in Hungary Facebook-oldalt ajánlják, ahol az álláslehetőségekről és az utazással kapcsolatos érdekes tudnivalókról is tájékozódhatnak.

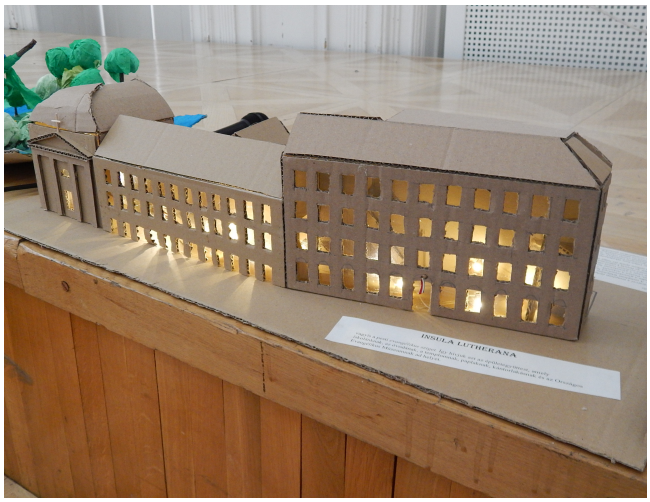
Boldis Írisz, Korányi Noémi

Komplex vetélkedő

Iskolánkban 1996-ban rendeztük az első komplex vetélkedőt. Nagy hagyomány lett belőle, mindenféle témakörben versenyeztek azóta már az osztályok, a reneszánsztól kezdve a húszas évekig, Dél-Amerikától Skandinávián át a Székelyföldig. Idén a szigeteket jártunk körbe: középpontba került a Margit-szigeten kívül bármelyik insula, Insel, island. Az angol szekcióban nagyszerű versek születtek, a leendő építőművészek maketteket készítettek, a 10.a osztály Ír a sebeimre (Krúdy és a Margitsziget) c. kisfilmje pedig mindenkit elvarázsolt. – ***Őze Katalin***

Az alábbi linken megtekinthető: https://youtu.be/u0NtoJ2sfrY?si=Cb4XCE5sMEzAUZe9

Az idei tanév komplex vetélkedőjének egyik angolos feladata versírás volt. Egy borítékból kihúzott három véletlenszerű (de a „sziget2 témához kapcsolódó) szót kellett versbe foglalni. Erre a feladatra 5 perc állt a vállalkozó 3-4 fős csapatok rendelkezésére. Nagyszerű megoldások születtek (az előre megadott szavak aláhúzva szerepelnek a versekben).

– Urbán Ágnes tanárnő

Komplex versek

9. a: Stranded

Floating on the ocean
No direction, no hope
Staring at my blank map
No reason to go on
The horizon is dead
No trees, no highlands
You hope to find your
Present on an island

9. b: The Island

There is a magical island
It's not that big, rather small
The warm sea surrounds it
It's one of the best islands all around

10. a:

People came from different tours
Hoping that they wouldn't be let down
Boats came to a stop at the shore
People ran to tourist resorts

10. b: I have a dream

We are coming from the Sahara desert,
With a ship travelling through seas,
With a dream of a new life at the coasts.
With a future filled with hopes and dreams.

11. a:

I feel like my soul is shipwrecked
As I walk the lonely beaches
Down the coastline
Like a fine wine
In a scrumptious way

11. b: Alone

Sailing through the seven seas
I look above the horizon,
And in the distance, I see a harbour
It stands alone, isolated
Forever to be forgotten
Surrounded by waves of sound
Left without an end.
Is it worth visiting?

András-napi bál, 2023

Az idei András-napi bált „Tikos ügynök" tematika szerint rendeztük. A díszterem mintha csak Monte Carlo egyik kaszinója lett volna! Ezt a hangulatot a franciakártyás díszlet és a résztvevők öltözéke biztosította.

Az előadások, táncbemutatók még nekünk, szervezőknek is meglepetést okoztak! Köszönjük Reményi Orsinak és Attilának!

Mi is imádtuk a felkészülést, főként a táncórákat. A mai napig el tudnánk táncolni az egész koreográfiát.

A bált különösen izgalmassá tette a nyomozós játék, amelyet szintén élvezetes készülődés előzött meg. A mugshot táblák elkészítésétől kezdve a fotózáson át egészen a játékot magyarázó prezentáció szerkesztéséig élmény volt foglalkozni az egésszel. Külön köszi Szloboda Marának, aki vállalta a „hulla" elkészítését. Igazi kihívás volt becsempészni az iskolába, hogy senki se lássa meg idő előtt. A holttest ékes dísze volt osztálytermünknek, amíg fel nem lett boncolva.

A hosszas előkészületek meghozták gyümölcsüket, és az András napi bál remek hangulatban, zenével szórakozással és nyomozással telt.

Zsadon Emma

12 dühös ember – vélemény

Az év folyamán sok érdekes, nagy tudású szakértők által tartott előadás hangzott el gimnáziumunkban. Soknak az ötlete a Vitakör alkalmain született meg. De nemcsak az iskolánknak, hanem magunkban is szerveztünk remek programokat. Áprilisban például egy kis csapattal egy, a vitakultúra hiányát bemutató színházi előadásra látogattunk el. A hamarosan bezáró, a Kultúrbrigád által üzemeltetett Átriumban néztük meg a *12 dühös ember* c. darabot.

A mű koncepciója egy esküdtszéki tárgyalás. 12 ember, 12 esküdt ül összezárva egy teremben. Feladatuk az, hogy eldöntsék, vajon a vádlott – egy 16 éves bevándorló fiú – bűnös-e az apja meggyilkolásában. Addig nem szabadulhatnak, amíg egy véleményre nem jutnak.

Az ügy egyértelműnek tűnik, tizenegyen a fiú bűnössége mellett szavaznak, ám egy valaki kételkedik. A nyolcas számú esküdt addig nem hajlandó a fiú kizárólagos bűnössége mellett szavazni, amíg alaposan körül nem járták az ügyet. Mert mi van, ha a fiú nem bűnös? Mi van, ha ártatlan embert ítélnek halálra? Kételkedése felháborodást vált ki társai körében. Sokan mihamarabb hazamennének ahelyett, hogy órákig aszalódjanak egy szűk, levegőtlen helyiségben.

Ahogyan a nyolcas esküdt vezetésével rekonstruálják az ügyet, úgy derülnek ki újabb és újabb összefüggések, amelyek hol megerősítik, hol megcáfolják a fiú bűnösségét. Az ügy megítélése is változik, fokozatosan nő a fiú bűnösségét ellenzők száma. A közös döntést nehezíti, hogy a 12 különböző ember az amerikai társadalom 12 különböző embertípusát képvisel. Egymással homlokegyenest ellenkező személyek, helyzetek és vélemények ütköznek, mégis egyet kell érteniük. Különbözőségeik hamar felszínre kerülnek, és a vita személyes sértegetésre vált át. A forrongó indulatok szinte a verekedésig fajulnak. Felmerül a kérdés, vajon képesek vagyunk-e egyáltalán objektíven dönteni, és vajon működőképes-e az a demokrácia, ahol minden előítéletes, korlátolt világnézetű ember véleménye ugyanannyit nyom a latban? A tősgyökeres amerikai és a bevándorló lehet ugyanolyan jó polgára az országnak?

Az esküdtek figurái jobbára sablonos karakterek, ám tipikusságuk adja a darab humorát is. A jellemkomikumon alapuló helyzetek az egész közönséget megnevettetik, kicsit oldva a darab feszültségét. Az mű a vége felé egyre komolyabb hangvételűvé válik. A per szereplőinek sorsában az esküdtek is felismerik a maguk tragédiáját, és felszínre kerülnek azok a sebek, amelyeket öntelt, erőszakos viselkedéssel igyekeznek takargatni.

A darab végére nem derül ki, hogy a fiú valóban bűnös volt-e vagy ártatlan, ám ez talán nem is lényeges.

A szereplők nagyszerű dinamikája, az izgalmas, feszültséggel teli és mégis humoros dialógusok, a kiváló színészi alakítások rendkívül élvezetessé teszik az Átrium előadását. A felmerülő morális kérdéseken pedig érdemes elgondolkodni.

N. N.

Arany János egy napja

Arany Jánosról szinte minden évben tanulunk: Toldi, Edward király, Szondi György, aztán szól A fülemile, majd jönnek a gyilkosok és egyebek, Ágnes asszony, Vörös Rébék; tudjuk, hogy volt idő, mikor „letette a lantot”, élete végén pedig magányosan nézegette a Margit-sziget tölgyeit. A hetedikesek idén azt a feladatot kapták, írják le a költő egy napját, bármelyik életszakaszában. Lehetett elképzelt életképet megjeleníteni, vagy bármilyen, esetleg valós eseményt elbeszélni. Sok szép munka született, örömmel közlünk egy különösen jól sikerült írást.

Őze Katalin

Távolban egy idős ember,
Főhősünk a Nappal kel fel.
Reggel van még, inkább hajnal,
Énekel a madárdallal.
Útnak indul Arany János,
Szereplőnket így hívják most.
Keresztül a szép városon,
Budapesten, az álmoson.
Utak, Duna, Margit-sziget,
Ilyen látkép fogad minket.
Költőnk egy tölgyhöz telepszik,
Nem zavarja így őt senki.
Apró füzetet vesz elő,
Bőrkötésű s megnyerő.
Ám belseje titkokat rejt,
„Őszikék”-nek nevezé el.
Itt marad egészen estig,
A sötétség rátelepszik.
Végül aztán hazaballag,
Búcsút int az elmúlt napnak.

Dévényi Katalin

Szél hátán

Vannak idők, mikor derűs az ég.
Békésen dorombolnak a felhők
az ég alján. Leheletük édes, azért,
hogy édes szemfedőt borítsanak ránk ők.

Fecske száll vissza a fészkébe,
ahol várja a párja, őt mindig.
Ő életre választ, ösztönösen, nem féltékeny,
nem múlik ki a vágy, szereti őt holtig.

De lennék madár, szállni gondtalanul
az esti, suttogó, selymes szélben,
ami folyton változik, folyton alakul.
Hagynám, hogy vigyen a messzeségbe.

Repülnék örökké, megállás nélkül.
Úgysem a cél számít, csak az, hogy legyen.
A napot viselném csorba, halvány ékül.
Az vezetne előre, ahogy megyek.

Szárnyaim megtépi majd a hurrikán.
Egyenként szakítja le a tollakat,
és húsomból szakít darabokat. Tisztán
kivehető lesz az érdes, hideg csontozat.

Csőröm megreped, karmom elkopik.
Szemem elvakítja a fény és sötét örökös
váltakozása. Sárga fogazatom porzik,
leheletem ettől lesz újból lapos s ködös.

Érzem, hogy lassan zuhanni kezdek.
Nem tudom, mi vár alattam a mélyben.
Talán a vízben körülvesznek kedves kezek.
Vagy csak elveszek hangtalanul az egészben.

Martos Boldizsár

Képtelen képzelgés

Mint madár, mely ide-oda röppen napvilágos nappal,
Mint pillangók ezrei, kik keringőznek a tavasszal,
Mint a szél, mely oly sebesen röppen messze, messze innét
Sodorva homokot, levélt négy égtáj felé szerteszét,
Úgy csapong a gondolatom, s képzelgésem szüntelenül.
S egy elérhetetlen képbe, egy álomvilágba merül.

Világba, mely illúzió, csak egy tünékeny jelenés,
De a szürke valóságból tán csak ez adhat menekvést.
Szabadulást a szokásból, mi néha szürke és borús,
Menekvést a rossz szellemtől, mi hátam mögött rólam súg.
Szabadulást abból, hogy a világ mindenért elítél,
S menekvést az elvárástól, amely mindenhol csak kísért.

Egy tökéletlen tökély, hol nem rágja a bú a lelket,
Hol az ember, bármiféle, végre önmagává lehet.
Hol nincsen, ki megmondhatja, ki legyél vagy milyenféle,
Egy hely, ahol nem kell félni, mert nincs, aki elítéljen.
Álomvilág, illúzió, mit én meg nem teremthetek.
De örökké álmodom, és vágyom rá, hogy elérhessem.

N. N.

Március 15-i ünnepély

A következő sorokban a 8. osztály egyik legnagyobb évközi feladatáról, a március 15-i ünnepélyről írok. A diákok visszajelzései alapján az egész műsor másfajta volt, mint a többi évben – a szokásos események máshogyan keltek életre. Mozgalmas színpadi jeleneteket láthattatok, ilyen volt például a szalagtánc, a csatajelenet vagy néhány ének.

Mi, a 8. osztály nagyon élveztük az első színdarabunkat így közösen, és sokat is próbáltunk rá. A végén szépen összeállt, szépen sikerült. Ebben nagy segítségünkre volt Imréné Schulek Emese osztályfőnökünk, szövegkönyvírónk és folytonos támogatónk. A munkában részt vett még Tóth Katalin tanárnő, a megfelelő és helyes beszéd gyakorlásában, Korompayné Sebestyén Nóra tanárnő a színpadi mozgásban, Takács Dóra tanárnő az énekek betanulásában és kíséretében, valamint nem utolsósorban Vereczki Szilvia tanárnő a dekoráció kialakításában. Nagyon szépen köszönjük a munkájukat.

Zalán Benedek

Link a filmhez:
https://drive.google.com/file/d/1w_i2mIIK3GAOvoIKx8GuzuvwG8DgxzFJ/view

Az Országos Evangélikus Rajzpályázaton **Bordog Zita** (7. oszt.) tanuló rajza különdíjban részesült.

"Az Úr pedig készített vala Jónásnak egy hatalmas cethalat…"

Gólyabál

Az ötödik osztály nagy izgalommal készült a gólyabálra, amelyen már hivatalosan is DEG-esek lehettünk. Bemutatkozásként megtanultuk W. A. Mozart Varázsfuvola című operájából egy kedves dalt, amely így kezdődik: „Mily szép ez, mily tiszta, mily égi csoda…”.

A dalhoz osztályzenekar is kapcsolódott, melyben megszólalt néhány hegedű és cselló, sőt, még egy xilofonon is játszottak.

Az énekesek, akik nem hangszeren játszottak, pompás, rendkívül színes ruhákba öltöztek a Varázsfuvola egy-egy szereplőjeként. Volt ott több Papagena, Éj királynője, Sarastro és még sok más karakter.

Azt hiszem, mindenkinek nagyon tetszett az előadás.

Ezután remek programokkal készültek nekünk a hatodikosok, nagyon színes programunk volt sok fizikai játékkal, a végén karaokéval. A játék után összeadták a szerzett pontjainkat, az esemény megkoronázásaként pedig elmondtuk a gólyaesküt, és megkaptuk a gólyazászlót is, melyre egész évben vigyáztunk. Még gólyaszeletet is kaptunk a bál végén!

Fosztó Csenge, Beleznai Veronika

Szalagavató

Idén a mi iskolánkban januárban került megrendezésre a szalagavató. Bevett szokás, hogy a végzős évfolyam mellett a 11.-es osztályok is színpadra lépnek. A 11. a osztály egy zenés produkcióval készült a 12. a számára. A dalban elhangzó történetek az ő jó emlékeik. Először Vető Milán és Székely-Suber Zsombor adták elő az általuk írt rapet. Az utána következő dalt Koczor Tamás tanár úr írta, a hangszereken az osztály tagjai játszottak. Pár versszak erejéig a produkció közben két meglepetésvendég is színpadra lépett: Czinege János tanár úr, a 12. a osztályfőnöke és az igazgatónő, Gadóné Kézdy Edit. Az előadás nagyon jó hangulatú volt, és maradandó emlékké is vált, mivel még a 12. a tablójára is felkerült a szöveg!

Olvassátok ti is!

Hausenblasz Gérta

RAP

Rajzol, fest, alkot az Anna
Aradit kiált Dénes bá' szava
Binder Álmos nem alszik soha,
ezzel a poénnal ne gyere, koma
Figyelj, Csizmadia Hanna Judit,
hozd magaddal az úszógumit!
Fancsalian kancsít ide a Gréti,
Két Haid gyerek alig bírja nézni.

Ja ja, Klincsek Dalma
Vigyázz, mit mondasz, elér a karma
Visszafelé Mánuel Márkus,
Nem t'om mondtam-e már: fuss!

Elméletben focizik Barni,
Dorián tud, csak kell akarni
Ja ja, Rácz Dóra,
Eljött, öregem a záróra.

Óh, Reisz Borbála, miért nem
Dőlt meg az … kormánya
Következő lesz a Döme,
Leveszed a szemed, eltűnik a ködben.
Narancsik Sára Katalin,
Jajj jajj, de gyenge ez a rím.
Nem t'om, Jóisten ezt hogy hagyja,
Úgy mint az elején, végén is Anna.

Tamás Johanna, melyiken hívnak?
Nem ismerlek, de nagyon bírlak,
egy DEGes nem jöhet bárhonnan,
Kerekes Mátyás az álmomban.

Ennek a gyereknek rendbe a holmija,
Az **ő** neve Fábián Emese Zsófia
Fejéren csillog a ruhád, Orsolya
Kemler Gerinek hatalmas a mosolya.

Szeged felől érkezik egy felhő
Ákos ül rajta, bajszát csípi szellő
Bertát és Cilit a késes kísérti.
Milánnal ezt a számot tudtuk intézni, ja.

Vető Milán, Székely-Suber Zsombor

DAL

<u>Szólisták felváltva:</u>

Rajzolsz vagy táncolsz, vagy szólsz nyelveken,
Indulsz ezerféle nagy versenyen
Dénes csukájában rúgod a bőrt,
s persze a tanulás minden elött

Dekorálsz osztályt és kompexkedel
Hétfőnként sose ülsz oszlop megett
Ébredsz korán, reggel beutazol
Vonaton, metrón vagy villamoson.

<u>Kórus:</u>

Mindennek vége már!
A te időd sajnos lejárt,
Azt hitted, ez vidám dal lesz: de nem!
Véged van nemsoká' öreg leszel.

<u>Szólisták felváltva:</u>

Itathatsz bárkivel kék leveket
A 34-est is elveheted
Börzsönybe mész, nézel angol-magyart
Várathatod a dzsáminál magad.

Nikotinpárnás az új házirend
Nincs túl messze az a Duna-sziget
Rendelhetsz pizzát, bár vacsora vár
Igazolt hiányzás az orrfolyás.

<u>Kórus:</u>

Mindennek vége már...

<u>Szóló - Czinege János</u>

Kismackók! Eltűntetek a sötétben,
pedig van még mondandóm:
kezetekben van az élet.
Kismackók! Kezetekben van az élet!
Ajándék ez, az a mondandóm:
Nem mindegy, hogy hogyan éled.

Szóló – Kézdy Edit

Titokban sír az igazgató,

és jól becsukja azt a piros, párnás ajtót.

Titokban sír az igazgató,

és szívéből kiírja a szép búcsúztatót.

Duett – Czinege János és Kézdy Edit

Kismackók! Eltűntetek a sötétben,

pedig van még mondandóm:

kezetekben van az élet.

Kismackók! Kezetekben van az élet!

Ajándék ez, az a mondandóm:

Nem mindegy, hogy hogyan éled.

Titokban sír az igazgató,

és jól becsukja azt a piros, párnás ajtót.

Titokban sír az igazgató,

és szívéből kiírja a szép búcsúztatót.

Kórus:

Majd ha rátok zárul egykor a nyugdíjasház ajtaja,

Nem soká' lesz: ballagásod az öregkor hajnala,

Emlékezz reánk, gondolj majd reánk!

S akkor újra eszedbe jut, az élet milyen csodás!

Nincs vége, ne sírj hát!

Az idő előtted áll!

Azt hitted, ez vidám dal: hát legyen!

Áldásunk életed kisérje el!

Koczor Tamás

Tablók

